

“ Ông Tú Xương ”

Kathy Trần /12C

Trong một buổi trà dư, tữu hậu, văn nghệ, văn gừng lãng nhãng, một ông nhà thơ đại dột, “ám đầu” hay vì ẩn ức sao đó, lên tiếng nho nhỏ, nhẹ nhàng đả kích phe ...tóc dài!

Được thể, các ông xúm riềng vào một chỗ, kể tội các bà.

Thật ra thì không phải tự nhiên mà các ông dám “phạm thượng” đến thế.

Chuyện bắt đầu bằng ông thương gia giàu có bị vợ bắt làm đơn kiện bác sĩ thẩm mỹ về tội sửa... hư đồ của bà.

Ông tức mình phản đối rằng... thì ... là... nào ông có ăn nhằm gì vào việc riêng tư của bà đâu? Ông đã chẳng cả bảo bà đừng làm đó sao?

Ông thương gia kết luận:

- Sao bây giờ bà lại đổ cho tôi phải làm giấy tờ cho bà đi kiện?

Bà trợn tròn mắt phượng, ra vẻ ngạc nhiên vô cùng:

- Thế nào là chuyện riêng tư của em?

- Thì... bà sửa đồ của bà: Mất mũi của bà, lông mày, lông mi của bà...

- Em làm cho đẹp mặt anh chứ đâu phải cho riêng em. Mình cũng có tai, có mắt (?) trong xã hội, trong cộng đồng thì ra ngoài phải đẹp để cho người ta nhìn vào chứ.

Ông chụp lấy câu nói của bà:

- Đấy, đấy, “cho người ta nhìn vào”, bây giờ có việc thì gọi “người ta” nào đó ra giúp bà. Tôi đã nói bao nhiêu lần mà bà không nghe để bây giờ tiền mất, tật mang.

Bà tức mình:

- Anh nói thế mà nghe được à? Cái gì cũng của em? Còn anh thì chẳng đáng gì đến những gì em sửa phải không? Thế ai khen em sửa xong thân hình thon gọn hơn, ai khen em sửa to ra nhưng đẹp thanh tân còn hơn ngày mới cưới? Cái nào của em? Cái nào không đáng gì đến anh? Cái nào chỉ để “người ta nhìn vào”? Vui thì hai đứa cùng vui, đau đớn thì mình em chịu...

Nghe bà dồn cho một thôi, ông thương gia ớn quá, cố gắng một cách tuyệt vọng:

- Anh cũng... đau đớn vậy. Những ngày em đi sửa ở Eo-Ê (LA. Los Angeles), bố con anh ở nhà toàn ăn... cơm hàng, cháo chợ, Pizza, Hamburger với mì gói. Hơn nữa anh còn phải làm thêm giờ trả tiền cho em đi sửa. Đã vất vả trăm bề còn lo nhờ em có bê gì...

Bà oà ra nước mắt:

- Thì ra anh là người có dã tâm (!) với vợ con...

Ông thương gia kêu lên:

- “Có dã tâm với vợ con”! Sao em lại kéo cả con vào đây? Chuyện của em là của em chứ!

Bà chồm lên, rút chiếc khăn giấy trong hộp ra, xì mũi ròn rột năm bảy cái:

- Thì thôi không đáng gì đến con. Anh chỉ mong em đi sửa, anh cầu mong có chuyện gì xui xẻo xảy ra hay em chết luôn thì anh càng sung sướng...

Ông ngạc nhiên:

- Ô, sao lại chụp mũ nhau như thế được? Anh mà có ý đó...

Bà vút chiếc khăn giấy đi, rút ra một mớ khăn mới, hỉ hỉ, chùi chùi rồi bà rũ người khóc nức lên thê thảm:

- Phải, em chết đi thì anh sẽ lãnh tiền bảo hiểm, tiền hưu trí của em rồi anh về Việt Nam cưới vợ trẻ đẹp hơn phải không? Anh đã móc nối được con nào ở bên ấy rồi phải không? Anh có mèò hay có vợ bé ở Việt Nam rồi phải không?

Anh có nó từ hồi nào? Anh gửi tiền cho nó bao nhiêu lần rồi?
Trời ơi... là... Trời...

Bà nằm bật ra, hai tay ôm chặt lấy ngực, thở dốc lên, mặt mũi xanh lè. Ông đưa tay đỡ vợ, kêu lên hoảng hốt:

- Bậy, bậy nào, em chỉ nghi oan cho anh. Anh không có con mèo, con chó nào cả. Anh thề, đũa nào có gì đũa đó chết ngay lập tức... Thôi, đưa giấy bút đây anh làm cho...

Ông vừa làm đơn kiện cho bà vừa bảo vợ:

- May mà thằng cha bác sĩ ấy còn có bằng nên mới có chỗ cho em kiện chứ còn cái ông Quang Nguyễn nào đấy vừa bị bắt thì lại còn không có bằng mà dám treo bằng bác sĩ giả và dè các bà ra giải phẫu thẩm mỹ mới kinh.

Ông nhà thơ kể chuyện người ta đến đấy thì ngưng lại.

Các ông dăm chiêu suy nghĩ.

Các ông thở dài, thở ngắn.

Các ông bàn luận, phân tích.

Các ông rầu rĩ so sánh về .. đàn bà thời nay, đàn bà ngày xưa.

Sau cùng, các ông đồng ý bầu cụ bà Tú Xương là người đàn bà lý tưởng.

Đến giờ ăn, các bà sắp thức ăn, bát đũa, chén đĩa cẩn thận rồi mời các ông vào bàn ăn. Các ông cũng lịch sự, trịnh trọng mời các bà an toạ.

Trời xui, đất khiến, sự chu đáo của các bà làm ông nhà-thơ cảm động hay sao nên ông bật dậy, trịnh trọng giới thiệu về cụ Tú bà:

- Kính thưa quý vị, đàn ông Việt Nam rất may mắn có được những người vợ hiền mà cụ bà Tú chúng ta là người đại diện! Cả cuộc đời cụ, cụ hy sinh tất cả cho chồng con, cụ nhịn ăn, nhịn mặc, cụ làm lụng đầu tắt mặt tối, ngược xuôi buôn bán để thờ chồng (!), nuôi con.

Ông cất giọng ngâm nga:

“Quanh năm buôn bán ở ven sông,
Nuôi đủ năm con với một chồng”

Ông nhấn thật mạnh chữ “Một chồng”, rồi ngưng lại một chút, giọng ông mềm xuống, đầy xúc cảm, đậm đà:

- Thưa quý vị, không những vất vả ngược xuôi, bà còn chịu cô đơn, quanh quẩn, không người an ủi, đỡ dằn khuya sớm:

“Lặn lội thân cò khi quãng vắng
Eo sèo mặt nước buổi đò đông...”

Ông cao giọng, cúi đầu, giơ tay về phía các bà:

- Kính thưa quý vị, đặc biệt là quý bà, quý cô, quý chị nên biết rằng tuy vất vả, tuy cô đơn nhưng bà Tú đáng kính của chúng ta vẫn an phận thủ thường, vẫn chấp nhận duyên số mình:

“Một duyên, hai nợ, âu đành phận
Năm nắng, mười mưa dám quản công”

Ông nói đến đây thì tự nhiên mặt mũi đỏ bừng, ngắt ngứ mấy cái rồi nhẹ nhàng... ngời xuống, nhắc đôi đũa lên:- Thôi, đủ rồi. Mời các bà cầm đũa cho, nhờ các bà hôm nay anh em chúng tôi được bữa vui vẻ..

Các bà ngời im không nói. Không khí nặng như chì. Ông Nhà-Thơ lơ đãng như không thấy vợ đang đưa mắt lườm chồng.

Bà Bảo-Hiểm cười cười, ngọt ngào:

- Chà, nghe ông nói mà chúng tôi thương bà Tú đứt ruột. Nhưng công lao của bà Tú yêu mến của chúng ta được đáp trả ra sao nhỉ:

“Cha mẹ thói đời ăn ở bạc!

Có chồng hờ hững cũng như không!”

Bà Mỹ-Vàng trợn mắt phượng tròn xoe:

- Chà chà, có chồng như ông Tú kiểu này thì không xong rồi, nhất là thời buổi văn minh trên một đất nước cũng văn minh số một này. Ở đây, đã là vợ chồng thì xin cứ rặng rấc thi

hành luật “bình đẳng trước pháp luật” cho đứng đắn dùm, chả ai hơn ai, chả ai kém ai cả.

Bà Việt Kiều vừa được chồng bảo-lãnh sang có...15 năm cũng hăng hái góp ý:

- Đúng, đúng, bà nói đúng. Vợ là người, chồng cũng là người, ai cũng có hai tay, hai chân, sao lại cứ bắt người “chân yếu tay mềm” hầu hạ người “Dài lưng tốn vải” để ông “ăn no lại nằm”?

Bà vợ nhà thơ chen vào:

- Này, bà Tú Xương tử tế thế thì để đáp lại tấm thịnh tình của bà, ông Tú đối xử ra sao? Ông là người thế nào?

Bà Bảo-hiểm bĩu môi:

- Ối chào, ra trăng, ra sao, tử tế gì đâu. Các bà hãy nghe ông ấy tự trào đây này:

“Vị Xuyên có tú Xương

Dở dở lại ương ương

Cao Lâu thường ăn quýt,

Thổ dĩ lại chơi lường...”

Bà Mỹ Vàng rích lên cười:

- Khiếp, Tú tiếc gì mà ăn nói trắng trợn, làm thơ, làm thần tục như ranh ấy.

Bà vợ nhà thơ lắc đầu, chắc lưỡi:

- Tội nghiệp quá, đúng là cái số ăn mày nên bà Tú đáng yêu, đảm đang vợ phải ông chồng quý hoá ấy nhỉ.

Ông Việt Kiều đang ngồi im, quay sang gắt với vợ:

- Thôi, tôi xin bà. Thử hỏi ai đưa bà sang đây? Ai hứa hẹn rằng sang được bên này sẽ chỉ suốt đời chăm lo săn sóc cho chồng?

Bà cũng không vừa, lườm lại:

- Thôi đi, ông muốn tôi nhắc lại không? Hồi đó, ông dụ dỗ tôi, ông xí gạt tôi, làm tôi tưởng theo ông sang đây là có nhà lầu, xe hơi, chỉ ăn rồi lo cho chồng cho con, ai dè qua đấy

mới có mấy tháng, ông dắt tôi vô xin queo-phe rồi nó bắt đi xin việc, làm việc thấy mồ mới có chén cơm ăn chút ở đó mà chờ ông nuôi...

Ông chồng chống chế:

- Thì bà cũng có chỗ ăn, chỗ ở, cũng có xe lái tới, lái lui chớ bộ...

Bà cười nhạt:

- Dĩ nhiên, ông lo cho tui đầy đủ chớ. Xe hơi thì vừa chạy vừa rên, vừa xì khói, vừa đổ nước. Còn nhà lầu thì mướn phòng trên lầu chút sao!

Ông Việt kiêu lớn giọng:

- Thế nào là mẹ hiền? vợ đảm? Bà không nghe người ta khen người đàn bà Việt Nam à?

“Nửa đêm ân ái cùng chồng,
Nửa đêm về sáng gánh gồng ra đi.”

Bà cười khẩy:

- Đụng chút là mấy ông lôi bà Tú Xương ra làm thí dụ! Nghe bắt mệt.

- Bà nói cho tui biết coi tui có ăn ở bạc gì với bà không?

Bà bĩu môi:

- Không bạc tình mà cứ lâu lâu lại đòi về Việt Nam...

Ông chồng đứng phất dậy, hùng hổ:

Tui nói cho bà biết nghe:

“Ngày đêm anh nhớ quê hương
Em đừng giở thói ghe tuông đàn bà
Giữ gìn phong tục nước ta
Thờ chồng một dạ mới là gái ngoan...”

Ông cười nhạt:

“Hay chi cái bọn lẳng lơ
Chanh chua đánh đá lại toan chửi chồng?”
(Phó thường dân?)

Bà không vừa, háy chổng một cái dài sọc:

- Phải, ông đòi về thăm ...anh hai, chị hai? Tui nói ông nghe, cha mẹ thì còn có lý do, sợ tuổi già, sức yếu nên phải về thăm. Cha mẹ, vợ con ông ở bên này hết, ông lén lút gửi tiền về cho ai? Ông đòi về thì chỉ có lý do ham ăn chơi, hưởng thụ thôi. Tui ghét thứ đạo đức giả lắm.

“Anh đừng nói có là không

Cái mồm nguy hiểm đừng hòng lừa em...”

Bà lục trong túi ra cái biên nhận gửi tiền về Việt Nam, dí vào mắt chồng:

“Rành rành chứng cứ đi đêm

Vẫn còn lẻo mép nhất em nhì trời..”

- Hừ, ông già rồi ghen ông, đầu còn hai thứ tóc là nhờ thuốc nhuộm chứ không thì cũng bạc trắng rồi, ông đừng đòi cửa sừng, làm nghề, mệt lắm.

“Già rồi vẫn chứng đười ươi

Để cho con cháu chúng cười, sướng chuta?”(Phó thường dân?)

- Tưởng nói gì hay ho chứ hay hóm gì mấy bà ngồi đâu là nói xấu chồng đó.

Ông chồng dùng dùng bỏ đi ra cửa một lèo. Bà vợ nói với theo:

- Ê, ai nói xấu chồng thì nói chứ tui không nói ạ. Tui chỉ kể sự thật mà nó xấu thôi à.

Bà Bảo hiễm thấy bạn nổi nóng, bèn nhẹ nhàng... cho thêm chút xíu nước gà:

- “Bụng làm dạ chịu”.

Bà nghe lời ông còn than thở nỗi gì?

Bà Việt Kiều cười xoa:

- Ối, tức thì tui nói chơi vậy chứ hơi đâu than thở chuyện mấy ông cho mệt. Nói thiệt, mấy ông có “tham đó, bỏ dăng, tham lê quên lựu, chơi trăng quên đèn” thì tui cũng hổng thèm “care”. Cứ giữ chặt lấy túi tiền thì ma nó thèm tới mấy

thằng chả? Cho đi luôn đi cho biết.

Bà Mỹ Vàng gật gù:

- Cái xứ mình hồi này loạn lắm. Lân tui về Việt Nam với ông, tui tui ở trong khách sạn mà nửa đêm nó còn dám tới, giả bộ hỏi han rồi kêu ông chồng tui ra ngoài để dụ dỗ đó bà.

Nhà thơ gật gù:

- Nói chứ coi y phục cũng biết văn hoá và mức tự trọng của dân tộc. Xứ gì mà bây giờ con gái ăn bận áo quần hở hang quá cỡ. Còn áo dài thì mỏng tanh như mạng nhện đi nhan nhản ngoài đường trông thiệt ...hấp dẫn.

Bà Thuyền nhân than thở:

- Thành phố gì mà dơ bẩn, ai nấy bịt mặt mũi như đi ăn cướp ngân hàng không bằng, còn chỗ làm việc, công viên dạo chơi thì không khác chốn lầu Hồng của mấy em Kiều.

- Bởi vậy mấy ông mới ham về!

- Mấy ông già về tìm kiếm gái tơ, mua chút ái tình phù du để mấy con nhỏ như con cháu phục vụ. Nó đem thân đi làm việc đó cũng đáng cay nên vừa moi tiền vừa chửi mấy ông già dịch:

“Nội em trẻ hơn ngài mấy tuổi

Ngài vẫn là anh, chẳng dám chê

Miệng nói rằng em “đồ bố lão”

Lòng ngài, em biết sướng tê mê”

Các bà nhìn nhau, thở ra ngao ngán:

- Đó mới đúng là các ông Tú Xương tân thời!

Tình Bạn & Định Mệnh

“Eisenhower dreamed of serving under Patton, but history reversed their roles. Their stormy association dramatically shaped the Allied assault on the Third Reich”.

Written by Stefen E. Ambrose. Tuỳ viên của Eisenhower.

“A FATEFUL FRIENDHIP”, American Heritage Publishing Co., Inc.; editorial and executive officers, 551 fifth Avenue, Newyork, N.Y. 1007.

Chuyển ngữ bởi : Trần Tuấn Ngọc - K28

Được nuông chiều từ bé trong một gia đình cực kỳ giàu có, quyền quý vào bậc nhất đã biến George Patton thành một con người tự phụ, kiêu hãnh. Thiếu thời nổi danh là một người ăn mặc theo ý thích, nói bất cứ thứ gì anh ta muốn, và muốn làm bất cứ gì cũng chẳng ai dám động đến. George Patton còn là một người chửi thề luôn miệng, nếu không vừa ý thì anh quạt luôn không kể kể dưới hoặc người trên. Dầu rằng George Patton sinh trưởng trong hàng trưởng giả thượng lưu của xã hội Mỹ bấy giờ, nhưng hầu hết mọi người, kể cả những người lính, đều đánh giá Patton là người tục tằn thô lỗ.

Trong khi đó ở một phố nhỏ nơi giữa miền tây Hoa Kỳ, Dwight Eisenhower xuất thân từ một cậu bé nghèo khó chăm học phải tự đi làm vào ban đêm để kiếm sống ở một nơi sản xuất kem sữa. Là người làm công theo đúng ý muốn của chủ với nụ cười tươi sẵn sàng làm vừa lòng mọi người. Chỉ

có một đặc tính làm cậu Eisenhower vươn bật lên là cậu chú tâm làm việc hết bốn phần một cách hiệu quả trong lặng lẽ.

George Patton và Dwight Eisenhower là hai người khác nhau một trời một vực nhưng lại là bạn chí thân của nhau trong những năm chiến tranh từ Đệ Nhất đến Đệ Nhị Thế Chiến.

Điểm khác thường ở con người Patton là phong lưu thông thái hơn người lại thêm nguồn năng lực làm việc sáng chói phi thường. Ông ta có thể làm việc không ngừng nghỉ trong một thời gian dài không mệt mỏi, nhưng lạ lùng là không theo một quy cách nào rõ ràng cả.

Patton còn có một cái lạ lùng nữa là tin vào tiền kiếp, ông thường làm theo những gì mà ông nghĩ là ông đã từng làm như thế. Ông tin rằng ông đã từng tham dự trận chiến với Alexander Đại Đế và với cả Nã phá Luân. Nhiều lần, ông chuyển quân trên những lộ trình mà đường xá không có vẽ trên bản đồ.

Ngược lại, Eisenhower lại là người từ tốn, đầu óc thứ tự ngăn nắp. Khi cần giải quyết một chuyện gì thì ông không bỏ qua một việc nhỏ nhặt nào, miễn là những việc đó liên đới đến chuyện cần toan tính. Ông điều nghiên mọi tình huống có thể xảy ra, đo lường những biện pháp đáp ứng thích hợp cho từng trường hợp, và tiên liệu suy đoán để đưa ra những quyết định cho từng kết quả có thể xảy ra theo dây chuyền.

Patton hoàn toàn khác với Eisenhower điểm này, Patton rất ít khi đưa ra cách giải quyết vấn đề qua phương cách suy luận hoặc cân nhắc; Mà lại giải quyết theo cảm quan rằng việc này phải giải quyết thế này mới đúng, còn việc kia tất phải đi theo cách kia. Thế là ông tiến hành công việc luôn.

Patton nên gót hiên ngang đầy hào khí trong khi Eisenhower lại điềm đạm đứng đĩnh. Eisenhower hay hoà

nhã cười lộ hàm răng với mọi người trong khi Patton lại luôn cau gắt. Tính khí Eisenhower như chứa trong cái tính có nắp đậy, trong khi Patton như là một cái lọ luôn đang bốc hơi, biểu lộ tính khí ra bên ngoài. Cả hai chỉ cùng giống nhau ở điểm là cùng có sức khỏe, cùng thích tham dự thể thao ngoài trời.

Mặc dầu gia đình, tính nết khác nhau như thế, nhưng cả hai người lính đã san xẻ nhau tình đồng đội thân thiết suốt hai thập niên khó khăn nhất. Họ đã từng nổi giận lôi đình với nhau, từng gằm nhau tranh cãi, nhưng sau lại hoà đồng làm việc được với nhau vì họ có nhiều điểm chung. Một trong những điểm chung đó là cùng xuất thân từ trường Võ Bị West Point.

Patton tốt nghiệp võ bị vào năm 1909, còn Eisenhower tốt nghiệp vào năm 1915. Hồ tương lẫn nhau nhiều lần đã đưa họ lại gần với nhau thành tình bạn. Một điểm khác cũng rất quan trọng trong việc giao kết tình bạn là cả hai đều có thú say mê về thiết giáp, xe tăng.

Patton, đã từng là cấp chỉ huy của Eisenhower trong 5 năm, khi dẫn đoàn xe tăng tham dự trong trận Đệ Nhất Thế Chiến; Còn Eisenhower đã từng đảm trách việc huấn luyện những người lính xe tăng tại Pennsylvania.

Sau năm 1918, hết Đệ Nhất Thế Chiến khi Bộ Quốc Phòng Mỹ chưa có chú tâm đến xe tăng thiết giáp như một vũ khí chiến lược, thì Patton và Eisenhower lại có những điểm tương đồng cùng loạt với các nhà quân sự trẻ tuổi tại Anh, Pháp và Đức. Những người sinh ra để chiến đấu này đã đoán chắc rằng xe tăng sẽ làm chủ trận chiến nếu xảy ra một cuộc chiến tranh lần tới. Cả hai Patton và Eisenhower đều để ý đến tính di động lợi hại của xe tăng, và biến chiến thuật lô cốt di động thành bộ binh tòng thiết.

Cả hai say mê thiết giáp và mèn tài lẫn nhau. Patton năng nổ mọi cách vượt qua mọi trở ngại, là người vô cùng can trường và bất chấp mọi chuyện, lại được bù đắp bởi cái cứng cõi kiên nhẫn và thẳng thắn của Eisenhower.

Người nào cũng nể trọng tính khí của người kia, họ bỏ

xung cho nhau như những electron của hạch nhân. Trạng thái thiếu của người này lại là cái thặng dư của người kia và ngược lại.

Patton và Eisenhower gặp nhau vào năm 1919, và ngay lập tức họ đã bắt đầu những cuộc tranh cãi cho đến khi Patton chết. Patton đã cho rằng trong một cuộc chiến tranh thời tân tiến, mặt trận sẽ tùy thuộc hoàn toàn vào những người có khả năng lãnh đạo chỉ huy. Eisenhower lại cảm thấy rằng đó chỉ mới là một trong nhiều yếu tố. Ông tin rằng Patton đã tự chiều mình theo những giấc mơ huyền hoặc quá, mà quên đi những dữ kiện thực tế như là chiến thuật mà cả thế giới đang áp dụng, và nhất là việc phối hợp song hành với đồng minh nữa.

Trong một lá thư viết cho Eisenhower vào tháng 7, năm 1926, đã diễn hình cho sự khác xa nhau giữa hai viên tướng lãnh.

Eisenhower được đặt biệt hiệu là “Ike” vì đã vừa tốt nghiệp sau một năm tại Trường Chỉ Huy Tham Mưu tại Fort Leaveworth. Ike, đã đạt được điểm tối ưu về mọi môn, và trở thành thủ khoa của khoá học. Patton, sợ rằng người bạn thân này sẽ tập trung quá đáng vào những đề tài Lãnh Đạo Điều Hành như là chuyển vận, điều hành nhân sự, làm thế nào viết một cái tin nội bộ đúng mẫu, nên ngay sau khi chúc mừng kết quả của bạn, Patton đã thẳng thừng xác định trong lá thư chúc mừng bạn:

“Thôi nghe bạn, từ này trở đi tụi mình nói chuyện với nhau về chiến thuật, chiến lược hoặc bất cứ chuyện gì về chiến tranh. Còn đừng nói chuyện.. hù mẽ! về những việc đánh bóng bàn giấy nghe không.”

Cũng từ sau đó, có tiếng lóng ở đám bàn giấy ruả xả lẫn nhau khi cầm những giấy tờ luộm thuộm treo căng ngỗng, không đúng nguyên tắc là “mớ giấy tờ chó đẻ này” Poor S.O.B (SOB: Bastard, Son Of a Bitch)

Patton chỉ chú trọng vào việc chỉ huy. Nhân viên điều hành phải ra ngoài đốc thúc công việc, không phải ngồi lý ở bàn giấy. Một hai người cả gan ngồi ý tại bàn để giải quyết

cho xong chuyện giấy tờ, sổ sách, văn thư bị Patton gán rằng đó là những thừng “cút đái”.

Cuối cùng, sự khác biệt giữa hai người trở nên nhiều hơn khi bàn về trận mạc.

“Chiến thắng trong những năm chiến tranh tới, sẽ tùy thuộc vào những mũi Tiến quân không phải là những Kế hoạch.” Patton cho rằng, đánh giặc là phải lao đầu vào làn tên mũi đạn, chứ không phải ngồi trong phòng máy điều hoà không khí để mà viết viết, tẩy tẩy và ký tên.

Eisenhower không đồng ý. Kế hoạch, có nghĩa là xếp đặt lương thực, đạn dược, thuốc men và nhiên liệu phải tính toán làm sao để đưa tới nơi những người lính ở tuyến đầu, làm sao phải tập trung đánh được vào chỗ yếu của địch, tận dụng được khả năng tối đa của mình để gây tổn thất cho địch mà lại ít hao tổn lực lượng của mình. Vì thế mình phải cần lên kế hoạch hành quân, và xử lý trong các tình huống có thể tiên liệu được.

Eisenhower đã tin rằng, điều khó khăn nhất trong cuộc chiến tới là động viên tinh thần binh sĩ, huấn luyện tác chiến, trang bị vũ khí, và vận chuyển những đạo quân để họ có thể đổ bộ đúng chỗ, duy trì mối liên lạc hàng ngang với các đạo quân đồng minh. Mũi tiến quân hẳn nhiên là quan trọng, lẽ dĩ nhiên, nhưng đó chỉ là một mảng màu trong toàn thể màu sắc của một bức tranh chiến tranh.

Vào khoảng những năm 1930 vì nhiệm vụ nên hai người không gặp gỡ nhau, nhưng cả hai đều liên lạc với nhau thường xuyên. Đó là thời gian không thuận lợi chút xíu nào về ngành thiết giáp, tài khoá bị cắt đứt, trên thực tế, số lượng xe tăng của quân đội Mỹ bấy giờ chẳng có gì.

Patton, chán nản, gia nhập vào đội cỡi ngựa, và chơi đánh cầu bằng ngựa, trong khi đó Eisenhower đã làm việc kiên nhẫn qua một loạt những công việc bàn giấy. Patton sống xa hoa, hưởng thụ đời sống, đua xe mắc tiền, nuôi một bầy ngựa riêng dành vào việc đánh cầu, du lịch bằng tàu buồm riêng, và máy bay riêng.

Quân đội Mỹ, thời gian này phải nói là chỉ có để làm vì, không có chỗ dụng. Trong thời kỳ kinh tế khủng hoảng, quốc hội Mỹ đã giảm bớt lương bổng của sĩ quan binh sĩ mà lại còn đưa ra mớ xẻ những nhiệm vụ cấp bậc, trong quân đội. Hầu như những người chọn làm nghiệp lính đều phải thắt lưng buộc bụng, chấp nhận cuộc sống đạm bạc mà gấn bó đời quân ngũ với nhau.

Hiển nhiên cuộc sống xa hoa của Patton đã làm điên tiết hầu hết trong bạn bè đồng ngũ, ngay cả cấp chỉ huy của ông ta nữa vì họ không thể nào ganh đua được với ông.

Eisenhower, trong lúc đó, lại xin đảm nhận hết nhiệm vụ này sang nhiệm vụ khác, liên hệ trực tiếp với binh sĩ. Viên tướng lẫm liệt nhất bấy giờ là Đại Tướng Douglas MacArthur, thích trọng dụng những người làm việc siêng năng, hiệu quả. Chung quanh ông toàn là những người như Eisenhower, họ sống ngăn nắp và kiêu mẫu. Một trong những người được nể trọng nhất trong đám quân nhân kỷ luật của quân đội này là Eisenhower.

Cũng trong thời gian này thì ngược lại, Patton tự cho mình đào thải khỏi hệ thống quân giai, còn Eisenhower thì vẫn dính chặt kỷ luật quân ngũ.

Chẳng hạn vào năm 1940, lúc mà Patton mang cấp bậc đại tá (1938), nắm chức vụ chỉ huy Lữ đoàn 2 Thiết giáp. Ông thấy hầu hết các xe tăng không có cái nào chạy được cả vì máy móc hư hỏng. Khi viên thợ máy nói có rất nhiều dụng cụ cơ khí có thể dùng để sửa chữa xe tăng ở tại Sears Roebuck, Patton đã mua luôn và móc tiền túi ra trả. Ông giữ kín những chi phí riêng này, tổn phí có lẽ lên tới cả hàng ngàn dollars (nén vàng) tiền bấy giờ.

Eisenhower, cùng thời đang nắm chức vụ tham mưu trưởng của một lữ đoàn thiết giáp khác, cũng gặp trở ngại như Patton. Ông giải quyết bằng cách khác. Ông viết thư lên một người bạn làm việc ở bộ Quốc Phòng và với một chút khéo léo hỏi xin, đã được chấp thuận chính thức của bộ để mua tất cả những phụ tùng thay thế mà ông đang cần để tu sửa những

xe tăng hư hỏng.

Khi Thế Chiến Thứ Hai bùng nổ ở Âu Châu, Patton ngay lập tức bỏ chơi polo và những thú vui hàng ngày. Eisenhower đã chắc chắn rằng, một khi Hoa Kỳ nhảy vào vòng chiến, Patton sẽ lên thẳng ở chức vụ cao cấp trong quân đội. Tháng 9, năm 1940, mặc dầu bấy giờ ông cũng đã tự tin khả năng chính mình đủ khả năng để chỉ huy một lữ đoàn, nhưng ông vẫn viết một lá thư cho bạn ông đang chỉ huy lữ đoàn 2:

“Patton, tôi ước vọng nếu có thể được thì anh hãy để cho tôi một nhiệm vụ chiến đấu trong lữ đoàn của anh, bởi vì gần như 3 năm nữa tôi mới leo tới cấp bậc như anh.”

Patton cũng ngần ngại không kém, ông biết khả năng ngang ngửa của bạn mình. Tuy nhiên, đáp lại lời hỏi của người bạn. Ông đã có một ý nghĩ hay là hỏi xin Tướng Geogre C. Marshall để Eisenhower làm tham mưu trưởng cho lữ đoàn của ông vì một lần, tướng này đã nói về Patton:

“Người này cần phải có một cái thắng, vì những trận chiến ở cận duyên gần cát sẽ không thích hợp với những người quá ham tốc độ và háo chiến.”

Patton tự biết điều này và nghĩ rằng ông bạn thân Eisenhower của mình là cái thắng tuyệt vời nhất. Họ đã không được chiến đấu bên cạnh của nhau như ý muốn, mãi cho đến hai năm sau.

Năm 1941, Eisenhower lên đại tá nhiệm chức và nắm chức Tham Mưu Trưởng cho Đệ Tam Lộ Quân. Con trai lớn của Eisenhower tên là John đang lưỡng lự việc chọn đi học về ngành luật hoặc vào trường Võ Bị West Point, và cậu đã hỏi xin ý kiến của ông bố. Eisenhower cho rằng quân đội thích hợp cho con mình hơn. Ông thú nhận là ông từng hy vọng là sẽ lên cao hơn trong quân đội nhưng ông cũng có ý định định hồi hưu với cấp bậc đại tá.

Ông là người rất thực tế, khi người con trai tên John tham khảo ý kiến của ông bố về việc chọn nghề nghiệp. Ông đã trả lời với con trai ông là khi gia nhập vào quân đội, con sẽ đừng bao giờ hy vọng sẽ trở thành người giàu có hay là nổi tiếng,

nhưng thay vào đó con sẽ tự bằng lòng với chính mình vì đã dẫn thân vì tổ quốc. John cuối cùng đã chọn con đường binh bị.

Patton trong lúc đó, vẫn tiếp tục tiến thân ngành thiết giáp. Ông vẫn tiến tới được là nhờ khả năng thiên phú của ông, lẽ dĩ nhiên, nhưng phần nhiều là do Tổng Tham Mưu Trưởng quân đội Hoa Kỳ, tướng Marshall, là một tướng có tầm nhìn rộng, ông đã không chấp nhất tính khí quá độ

của một thuộc cấp mà chỉ nhìn nhận ra tài năng của một người mà tổ quốc ngày sau sẽ cần.

Ông đã thấy khí phách trong con người Patton, có cái dũng mãnh của một người lính mà lại mang lịch lãm của dòng dõi thượng lưu. Ông từng biết cái công nô của Patton đã làm bỏ mật đối phương trong trận mạc, như trong trận đánh tại Saint-Mihiel trong Thế Chiến Thứ Nhất, mà chính ông cùng tham dự. Tướng Marshall đã ghi lại trong cuốn sổ nhỏ bì đen sắt máu nổi tiếng của ông về tài năng của Patton từ hồi đó.

Cuốn sổ này ghi lại hết những việc thành công hay thất bại, tính nết của những người mà ông biết. Đến khi làm Tham Mưu Trưởng liên quân ông làm cỏ hết trong quân đội những giống ăn hại đái nát. Đồng thời đưa những người như Patton nhảy lon vù vù, qua mặt cả những cấp chỉ huy trực tiếp. Marshall đã đưa Patton lên làm Thiếu Tướng nhiệm chức vào năm 1940, và sau tháng 4, năm 1941, trở đã trở thành Thiếu Tướng chính thức.

Khi Hoa Kỳ tham chiến vào tháng 12, năm 1941, Tướng Marshall kéo Eisenhower về Washington; Thời gian đó Marshall vẫn chưa biết nhiều gì về con người của Eisenhower, nhưng ông ta đã đọc những bản tường trình về phong cách làm việc của Eisenhower và có một lần đích thân quan sát cách thức xử lý công việc một cách xuất sắc của Eisenhower tại Louisiana vào năm 1941.

Chỉ trong vòng có 3 tháng Eisenhower nhậm chức, ông đã trở thành nhân vật đầu não số 1 trong Bộ Hành Quân của Quốc Phòng Hoa Kỳ (head of the Operations Division of the

War Department).

Tướng Marshall quá yêu mến tài năng của Eisenhower, để rồi trong vòng 3 tháng sau ông đã đề bạt Thiếu Tướng và cử Eisenhower sang London để nắm chức Tư lệnh Mặt trận Âu Châu (European Theatre of Operations).

Tháng 7, năm 1942, Anh Quốc và Hoa Kỳ cùng quyết định trận đầu tiên mà cả hai nước sẽ chung lưng đấu cật với nhau là phải đánh chiếm lấy miền Bắc Phi Châu, một thuộc địa của Pháp để làm nơi khởi đầu cuộc chiến tranh. Eisenhower đã làm người Anh nể phục, yêu mến như y hệt như với Tướng Marshall, và họ đã đồng ý với nhau rằng thật là lý tưởng nếu để Eisenhower nắm chức Tư Lệnh Tối Cao điều khiển mặt trận chiếm lấy Bắc Phi.

Đương nhiên, Eisenhower có thể tự chọn lấy một viên tướng chỉ huy trận đánh mở đầu; không một chút ngần ngại, người ông chọn đầu tiên chính là Tướng Patton.

Thời vận trở nên đảo lộn trở trêu, vì chính Eisenhower đã mơ được dưới trướng của Patton hai năm trước đây.

Chân ướt chân ráo mới đến Âu châu, Eisenhower đã giao cho ông bạn vàng của mình một nhiệm vụ cực kỳ khó khăn, đó là phải lấy cho kỳ được bờ biển Casablanca. Đó là một địa danh thành phố có cảng Monocco, nằm trên bờ biển Đại Tây Dương tại Bắc Phi do quân đội Pháp đang nắm giữ.

Tuy nhiên, Eisenhower đã thương thảo thành công với Đô đốc Jean Louis Darlan, xếp của viên toàn quyền Vichy tại Phi Châu, nên Pháp đã để quân đồng minh chiếm giữ Bắc Phi để làm bàn đạp. Thế là Patton mất cơ hội tung hoành. Để đền bù lại, Patton cho phép mình chơi xả láng với các tay giàu có quyền thế tại Morocco suốt 3 tháng trời như là vì vua của đạo quân viễn chinh của Hoa Kỳ. Mỗi ngày tiêu yến, hai ngày đại yến, đãi đằng võ về Quan toàn quyền Phi Châu Vichy, đến nỗi ngay cả một số người Hoa Kỳ còn có ý nghĩ là người Mỹ có nhiệm vụ đến để giúp và làm cho kẻ thù vui sướng.

Tháng 3, năm 1943. Sau khi xong trận đánh tại Kasserine Pass, Eisenhower cử Patton đến Tunisia để chỉ huy Quân đoàn

II. Quân đoàn này vừa mới lâm trận và tới tả. Eisenhower giao cho Patton nhiệm vụ phục hồi khả năng chiến đấu lại cho Quân đoàn, tái tạo kỷ luật binh sĩ, tạo ấn tượng tốt cho người Anh về lính Hoa Kỳ bằng cách thắng một hoặc hai trận cho lính lên tinh thần và dặn dò người bạn thân là nhớ phải cẩn thận bảo vệ lấy chính bản thân, không cần phải chứng minh cho nhau biết lính can trường.

Patton luôn luôn quá cứng nhắc trong việc tạo kỷ luật cho binh sĩ. Trong khi ông ta ăn mặc hoa hòe hoa sói, nhưng lại muốn thuộc cấp ăn mặc cực kỳ chỉnh tề theo đúng luật quân đội, ngay cả lúc ra trận tuyến. Ông còn nghiêm khắc nhắc nhở việc luyện tập thể dục thể thao ngay cả tới cấp tướng trực tiếp dưới quyền. Giày phải luôn luôn bóng lộn, quần áo khi mặc phải ủi thẳng tắp đến nỗi mà có một lần nhân vật nổi tiếng Bill Mauldin trong tạp chí trang hình hài hước “Stars and Strips” bị cấm lưu hành trong Quân đoàn ông, chỉ vì nhân vật lính cà Mauldin trong tranh vẽ luôn trêu gan người khác lại vừa mặc xốc xếch giống như tên lính cẩu thả ba gai. (Khi Patton kêu Trung sĩ Mauldin lên bộ chỉ huy và sạc cho một trận tới bởi về những tranh vẽ, thì vô tình Eisenhower lại làm ngược lại)

Thuộc cấp dưới quyền Patton khó mà nói rằng họ đã yêu mến ông xếp của họ, nhưng phải nói là nể phục ông thì đó là điều chắc chắn. Điều đó, dẫn đến lòng hãnh diện của chính họ là đã từng phục vụ trong Quân đoàn dưới quyền ông sau này.

Quân lính của Patton đi đứng thẳng lưng, râu cạo sạch sẽ, tóc ngắn 3 phân về sau lại trở thành phổ biến chung cho quân đội Hoa Kỳ. Kỷ luật sắt đá, đội ngũ nghiêm chỉnh đã đưa lính Patton đến chiến thắng lẫy lừng khi đụng độ với viên tướng lừng danh của Đức Quốc Xã, Erwin Rommel.

Để biểu lộ lòng cảm phục, Eisenhower đã giao cho Patton một trọng trách mà nhiều tướng lĩnh trong quân đội khao khát, đó là chỉ huy đánh chiếm đảo Sicily.

Patton đã hoàn tất nhiệm vụ một cách tuyệt vời. Lộ quân

thứ 7 của ông đã làm liên quân Đức Ý thua liểng xiểng, chạy dài từ Silily vắng qua cả Palermo. Đó là một trận đánh đẹp để đời. Ngay cả đội quân Anh, đặc biệt là Đại Tướng Bernard Montgomery, cũng bật ngửa kinh ngạc.

Patton đã chứng tỏ là một bậc thầy xử dụng thiết giáp trong chiến tranh truy kích, ông là người tướng có thể điều khiển nhiều mặt xung kích của mình xẻ đội hình địch dưới mọi tình huống.

Tuy thế, Patton lại không giỏi phản phục kích.

Khi ông chuyển quân sang hướng đông để hướng về Messina, đang hở cạnh sườn trước mặt đội quân Ý, thì đội quân Đức đã đợi sẵn phía trước. Trận chiến trở nên thảm khốc. Những con đường quá hẹp, gió thổi quật lộng lộng qua những rặng núi chập chùng đã trở nên thuận lợi cho đạo quân Đức mọi mặt. Trong trận này suýt nữa thì Patton gãy gọng.

Vào ngày 3 tháng 8, trong khi trận chiến Messina vẫn còn đang ám ảnh, Patton tìm cách khuây khoả bằng cách thăm viếng những bệnh viện dã chiến gần tuyến đầu và hỏi han những chiến sĩ can đảm đang vị thương trong chiến trận. Đây là cách mà Patton thường giải tỏa sức căng thẳng cho chính mình.

Những lần thăm viếng uỷ lạo từng lều vải như thế này, thì ông tướng sẽ hỏi han những người lính băng bó bị thương lúc nào, tại sao bị đạn, địch quân từ phía nào đánh tới vv...

Khi ông tướng gặp binh nhì C.H.Kuhl, một người lính pháo binh trẻ tuổi quê tại Mishawaka, Indiana. Kuhl đang ngồi trên một cái thùng, không bị thương tích gì cả. Tên lính trẻ tuổi trả lời đơn giản khi bị hỏi là “Hết biết luôn, tui chịu hết nổi.”

Patton thừa nhận sau này, là mình đã đi quá đà, không kèm được. Đối với ông, “Run lẩy bẩy” hay là “Chiến đấu yếu đuối” đó là dấu hiệu của kẻ khiếp nhược, hèn nhát không chấp nhận được và ông đã quát âm ỉ, báng bổ vào mặt tên lính bằng những danh từ tồi tệ nhất có thể thốt ra. Ông phang đôi găng tay vào mặt người lính và quay sang nạt người y sĩ trưởng:

“Không để thằng chó đẻ này nhập viện, tôi không muốn thằng chó bụng vàng da chì như thằng này dẫu cái bản mặt hèn nhát ở đây, nó làm dơ bản chốn này. Nơi đây chỉ để cho những kẻ anh hùng thôi.” Thế rồi ông hầm hầm bước ra. Kuhl thực ra đã nhập viện vì triệu chứng tiêu chảy, sốt rét, nhiệt độ lên tới 102.F

Cái đôi găng tay phạt vào mặt người lính làm mọi người nhìn thấy phải choáng váng, nhưng không có ai phúc trình. Patton tự thấy ông đã làm đúng; ông ghi nhận việc làm trong ngày trong cuốn sổ còn tự thêm những dòng chữ viết riêng “cái tát để cứu vãn một tinh thần sa sút.” Sau đó ông viết một văn thư phổ biến nội bộ chỉ thị cho thuộc cấp đối phó lại những người lính yếu kém tinh thần chiến đấu bằng cách thay vì gửi đến bệnh viện mà phải “Mang thẳng những đứa hèn nhát đó ra toà án quân sự tại ngay mặt trận, trước mặt quân thù mà xử.”

Vừa xảy ra tại bệnh viện dã chiến với Binh nhì Kuhl, nội trong tuần sau đó, lại xảy ra một trường hợp tương tự, lần này còn dữ dội hơn. Hôm đó, là buổi chiều thứ Hai ngày 10 tháng Tám, trên đường trở về bản doanh sau khi xong buổi họp hành quân với viên tướng dưới quyền là Omar Bradley, xe của Patton đi ngang một ngã ba có cái bảng chỉ dẫn đến Bệnh viện dã chiến 93. Patton nói người tài xế lái vào. Chỉ trong một vài phút sau đó, Patton đã tới giường ủy lạo từng chiến binh một, nói chuyện về chiến trận với binh sĩ và động viên tinh thần chiến đấu để đánh Đức Quốc Xã. Thành lính ông tới một bệnh nhân, có trường hợp giống như Binh nhì Kuhl, anh ta trang phục chỉnh tề, không có băng bó và trông khoẻ mạnh.

Patton hỏi “Còn anh làm sao ở đây?”

Khi người lính trả lời là anh ta bị thần kinh, và bắt đầu khóc sụa sùi, Patton nổi điên lên. “Thần kinh hả, anh là thằng chó chết nhát,” Ông Tướng bắt đầu quát, hét như điên lên rồi tát hai bạt tai. Cú tát mạnh đến nỗi mà cái nón sắt bị văng ra khỏi đầu, bay qua cả tới lều cứu thương bên cạnh; Patton

giận đến nỗi rút khẩu súng lục bá gài nạm ngọc trai nổi tiếng và vẩy vào ngay mặt người lính đang khóc lóc. “Anh đáng đứng úp mặt vào tường để ăn đạn”, một người kể lại là ông Tướng giận đến nỗi hết kềm chế được quát tháo:

“Đứng ngay lên, chính tay tao phải bắn những thằng lính khiếp nhược như mày mới được.”

Viên chỉ huy bệnh viện đã chiến sững người. Viên Binh nhì Paul Bennett, hứng cơn giận dữ của ông Tướng, vốn lại là người lính tuy cấp bậc thấp nhưng có thành quả là đã chiến đấu rất khá; Anh ta chỉ mới có những dấu hiệu không bình thường khi nhìn được tấm hình của người vợ trẻ tuổi của anh vừa mới sinh đứa con đầu lòng. Hơn thế nữa, Paul đã miễn cưỡng khi được đưa tới bệnh viện, trước đó anh đã tỏ ra không muốn rời khỏi đơn vị chiến đấu.

Chỉ trong vòng một tuần, bản phúc trình chi tiết nội vụ này đã được đưa thẳng đến bộ chỉ huy Eisenhower tại Algiers.

Đúng 10:30 sáng, ngày 17 tháng Tám, Patton đã đưa quân khải hoàn tiến vào thành phố Messina. Eisenhower đang dành trong lòng cảm tình nồng hậu cho người bạn của mình vì thế sau khi đọc bản phúc trình xong thì ông nhẹ nhàng nói “Chắc mình phải chỉnh chút dầu mỡ cho Patton .”

Ông không ngừng ca ngợi không tiếc lời những chiến thắng lẫy lừng mà Tướng Patton đã hoàn thành tại Sicily, nhưng đã đề cử tướng một sao Bác sĩ Frederick Blessé, đi qua bên Sicily để điều tra nội vụ. Eisenhower nhấn mạnh việc phải chìm xuống. “Nếu mà việc này đổ bể ra bên ngoài,” Eisenhower nói với Blessé, “Người ta sẽ tru lên như mọi da đỏ ào ào sẵn lấy da đầu Patton, điều này sẽ chấm dứt việc Georgie cầm quân. Tôi không muốn chuyện này xảy ra. Cuộc chiến tranh này không thể thiếu Patton.”

Thế rồi, Eisenhower ngồi vào bàn và viết một lá thư riêng cho Patton. Chính lúc này ông mới nhận ra cái lỗi trầm trọng của Patton đã mắc phải và không phải đơn giản chỉ cho “chỉnh chút dầu mỡ” như ông tưởng.

Eisenhower đã viết “Tôi hoàn toàn hiểu việc anh làm

cần thiết để duy trì tinh thần chiến đấu binh sĩ, nhưng việc anh đã lên cơn cuồng giận, nạt nộ binh nhân thì không thể biện hộ được, cũng không thể biện hộ được việc anh đã không kèm chế cơn nóng giận với thuộc cấp trực thuộc.”

Eisenhower đã nói là ông không có ý định lên lớp hay làm một cuộc chính thức điều tra, hay là ghi vào hồ sơ quân bạ; nhưng ông nhấn mạnh là nếu

bản phúc trình chứng minh đúng thì tôi sẽ phải “làm việc với anh, và để anh phải điều chỉnh lại.” vì nó “Sẽ thiệt hại đến sự tiến thân trong đời binh nghiệp của anh .”

Trong phần kết luận, Eisenhower, khẳng định với người bạn rằng: “Từ trước đến nay trong cuộc đời quân ngũ, chưa có một lá thư nào tôi viết mà trong lòng tôi khổ tâm như lá thư này, không phải chỉ do tình bằng hữu lâu năm giữa chúng ta, mà còn là lòng ngưỡng mộ của tôi với tài năng nơi chiến trường của anh .”

Tuy nhiên, Eisenhower đã mạnh mẽ nói là:

“Tôi cũng xin anh biết rằng, đừng kể bất cứ ai, hễ phạm lỗi như trong bản phúc trình này. Tổng hành dinh không thể làm gì hơn là phải có biện pháp kỷ luật.”

Nhưng không may vào lúc đó mấy nhà báo tại Ý đã nắm được câu chuyện. Mấy ông ký giả đã đích thân điều tra riêng và đã sửa soạn mang ra cho công chúng biết. Một nhà báo nhấn mạnh rằng : “Nếu mà tôi mà biết đúng nội vụ như thế này, thì tôi sẽ làm cho Tướng Patton phải ra lệnh cho chính những thuộc cấp của ông ta mang mình ra toà án quân sự.” Họ còn muốn biết, ủy ban điều tra có phúc trình cho tham mưu trưởng của Eisenhower để đề nghị quân kỷ lên Eisenhower đối với việc làm của Patton hay không.

Bấy giờ là lúc cần thiết điều đình với các tờ báo, mà đây là một trong những khả năng rất nổi tiếng của Eisenhower. Ông gọi tất cả những phóng viên vào văn phòng làm việc của ông và thú nhận thật thà với họ là ông đã làm mọi cách để lưu dụng Patton. Ông xin họ hãy giữ lại câu chuyện sai quấy để Patton có thể tiếp tục cầm quân “Tại Châu Âu còn

nhiều trận khốc liệt nữa chỉ có Patton cầm quân mới làm cho chúng ta ngược mặt được.” Nỗ lực của Eisenhower đã thành công. Máy nhà báo nể trọng tác phong của ông mà đồng ý ngưng làm lớn chuyện.

Patton, trong lúc đó, đã cố sửa sai lại việc làm của mình. Ông tướng đã xin lỗi, mặc dầu rất cộc lốc, đến với Binh nhì Bennett và toàn thể các y tá, bác sĩ của Bệnh viện 93 dã chiến. Ông viết cho Eisenhower, “Tôi không biết dùng chữ ra sao để xin lỗi về việc đã đưa nỗi nhọc tâm và phiền hà đến với anh, người mà tôi nợ đủ mọi thứ, đến nỗi tôi chỉ muốn xả ra thân này mà trả chút ơn tri ngộ.” Câu chuyện lắng xuống, như Eisenhower mong mỏi.

Ba tháng sau, Drew Pearson biết được câu chuyện bạt tai lính của Patton, thế là anh ta đã lôi tất cả ra trên đài phát thanh. Trong một buổi họp báo, ông Tham mưu trưởng của Eisenhower lại làm câu chuyện trở nên gay gắt hơn, vì đã thừa nhận rằng Eisenhower đã không chính thức dùng quân kỷ với Patton. Bấy giờ tin tức những trận đánh không còn nhiều, thành ra câu chuyện trên lại trở thành đề mục chính trong trang đầu của những tờ báo khắp mọi nơi. Bộ Quốc Phòng, và Eisenhower nhận cả hàng trăm lá thư, hầu như lá thư nào cũng đòi phải thi hành việc cất chức bất cứ ai đã lỡ mãng đánh thương binh nằm bệnh viện. Người viết còn nhấn mạnh đặc biệt đến việc Eisenhower đã bao che cho Patton.

Eisenhower đã không biện bạch việc làm của mình với công chúng cũng như đã không ném Patton ra ngoài cho những con sói. Ông đã trả lời những lá thư chỉ trích gửi đến một cách cẩn thận và nhũn nhặn là Patton là một tướng có tầm mức quan trọng, mình không thể để mất. Trong mỗi lá thư, ông xin họ hãy kín đáo và coi lá thư như là một lá thư ông gửi riêng trong tình thân. Đồng thời, ông khuyên Patton giữ thái độ im lặng, vì “Theo tôi tiên liệu thì cơn bão này sẽ nhanh chóng qua đi.” Cuối cùng cơn bão tố đã qua thật.

Cuối mùa thu năm 1943, Eisenhower nhận chức vụ Tư Lệnh Tối Cao Lực lượng Đồng minh, để bắt đầu cuộc đánh chiếm

lại nước Pháp. Một trong những yếu tố chính khiến ông được chức vụ trên là khả năng làm cho hai nước Anh và Mỹ làm việc chung với nhau, đây là một nhiệm vụ tế nhị, quan trọng hơn cả lúc làm Tổng Tư lệnh mặt trận Địa Trung Hải.

Chính vì lý do này Eisenhower đã phân vân việc có nên để Patton lại đằng sau không. “Georgie” cái tên nghe qua, đã làm cho người Anh giật thót người, cái tên như thế đã làm cho mũi nhạy cảm của họ bị véo một cái, đặc biệt lại là những người bên cạnh Montgomery; và Montgomery lại có thể trở thành một trong những Tướng Thống soái trong Tư Lệnh Tối Cao điều khiển mặt trận. Mặc dầu như thế, và thêm vụ tát lính, Eisenhower đã quyết định mang Patton tháp tùng. Ông nói với Tướng Marshall, người mà chẳng tin chút xíu nào việc Patton đã sửa đổi tính nóng như lửa của mình là: “một phần là do Patton chỉ tuân lệnh của ông và tôi,” nhưng chính thật ra “Patton chính là một viên tướng tài, chiến đấu giỏi đến nỗi các lỗi lầm khác trở nên không còn đáng kể.” Nhận xét này làm tướng Marshall, chợt nhớ đến chính sự ngưỡng vọng của ông vào thuở xưa khi nhận xét về Patton, và rồi ông đã đồng ý ngã theo nhận định của Eisenhower.

Trách nhiệm quan trọng nhất của Eisenhower ở chức vụ Tổng tư lệnh Tối cao là đánh bại quân đội Đức. Ông nhận ra rằng bù lại những trở ngại mà Patton đã gây ra cho ông nhiều mặt, lại là những chiến thắng lấy lòng ngoài mặt trận. Mặc dầu không thừa nhận quan điểm bất đồng với Patton về việc thực hành quan trọng hơn kế hoạch, nhưng Eisenhower đã nhận ra rằng

“Cái tệ nhất làm trì hoãn, làm trở ngại các cuộc tấn công chính là do lệnh lạc không rõ ràng từ cấp trên, do những yếu tố đề phòng, nghi ngờ đã tạo ra những lệnh lạc sai lạc đó.” Eisenhower không bao giờ để Patton bị vướng trở ngại này, ông để tướng quân Patton tự quyết trên chiến trường.

Vì như thế Patton, ông ta tự do tung hoành mà không có thực sự thi hành lệnh của một ai, nhất là kể từ khi sau trận đánh ở đảo Sicily, sau này sang Anh Quốc sửa soạn cuộc đổ

bộ cũng thế.

Vào ngày 25 tháng 4, năm 1944, Patton vào khai mạc Hội Chào Mừng của dân trong quận Knutsford (England) đã tổ chức để đón chào những đạo quân Mỹ đang đổ vào thành phố của họ. Vào khoảng 60 người tham dự, ngồi dựa ghế trong căn phòng lạnh lẽo, ẩm ướt, nghiêm chỉnh nghe hết phát biểu của người này sang người khác nói về đồng minh và hợp quân. Patton phát ngấy tới tận cổ. Gặp lúc xin phát biểu vài lời, ông nói phát ngay chẳng cần nghĩ là theo ông thì sự đoàn kết giữa Anh-Mỹ là quan trọng, bởi vì “nó là chứng cứ cùng mục tiêu của hai nước Anh và Mỹ để điều khiển thế giới, và như thế để muốn hoàn thành công việc tốt đẹp hơn thì chúng ta phải hiểu nhau nhiều hơn.”

Patton định ninh cuộc hội họp chỉ gói ghém vài người địa phương; nhưng không ngờ lại có một người phóng viên hiện diện trong buổi lễ. Thế là lời tuyên bố đã đi nhanh như điện, trong vòng sáng ngày hôm sau các nhà báo Anh Quốc chỉ trích không tiếc lời. Một số chủ nhiệm các toà báo đã giận dữ vì Patton bỏ quên Liên Xô, một trong những nước nắm phần quan trọng nơi mặt trận phía bắc nước Đức. Một số ký giả khác lấy đó để suy diễn ra rằng lời của Patton đã làm các nước nhỏ cùng chung chiến tuyến bị xúc phạm nặng nề.

Chỉ trong vòng một ngày sau đó, tại Hoa Kỳ, tin tức được loan truyền khắp nơi trên mặt báo, lưỡng đảng tại quốc hội họp ngay, đều đồng ý với nhau là nên để mấy ông tướng cách ly ra khỏi chính trị.

Patton, cứng họng, như thể tự nhét bàn chân vào miệng.

Về phần Eisenhower lại thêm một phen phát khổ với người bạn chí thân. Trong một văn phòng bộ chỉ huy SHAEF (Supreme Headquarters, Allied Expeditionary Forces) tại Bushley Park, trên giong sông Thames gần Luân đôn, ông lại viết lá thư cho Patton. “Tôi lại một lần nữa nhắc nhở cho bạn biết là nên cẩn thận lời ăn tiếng nói, đừng để kẻ khác lấy đó làm đề tài bắt bẻ..” Eisenhower cũng nói thêm là ông ta bắt buộc phải suy nghĩ đến những đề nghị chung quanh về việc thay đổi cấp chỉ

huy điều khiển những mặt trận sắp tới.”

Một mặt ông đánh giây thép để gửi riêng cho Tướng Marshall, nói ra nỗi bất bình riêng do việc Patton đã gây ra. Ông thêm những dòng chữ “Càng lúc tôi càng điên đầu về việc Patton đã tạo ra nỗi khổ tâm cho Bộ Chiến Tranh và riêng cho ngài, hiện tại tôi đang phân vân có nên đưa ra một quyết định cực kỳ quan trọng.” Nói trắng ra, là gửi Patton trở về lại Mỹ.

Marshall nói với Eisenhower hãy cứ hành xử theo cách nào thấy hay nhất, và như thế vào ngày 30 tháng 4, năm 1930 Eisenhower đã trả lời: “Ngoại trừ tình hình thay đổi không tiên liệu được, còn không có gì thay đổi thì tôi bất buộc phải gửi Patton trở về.” Eisenhower nhận thấy Trung tướng Courtney H. Hodges có thể là người thay thế được Patton. Tướng Hodges chưa hề có một bản báo cáo xấu nào về mối quan hệ với thượng cấp. Eisenhower đã thú nhận là đã chuẩn bị thay đổi Patton:

“Sau một năm rưỡi làm việc với Patton nhưng vô vọng vì anh ta không thể tự chế được cái bản tính nóng nảy cố hữu, cái thái quá các sự việc. Tính nết này đã làm đổ vỡ tan tành nhiều thứ không ngờ được.”

11 giờ sáng ngày 1 tháng Năm, Eisenhower đã đòi Patton lên gặp ở Bushey Park, cái bắt tay của người bạn cũ làm Patton bộc lộ hết đáy sâu tâm hồn của mình. Ông nói với Eisenhower rằng ông cảm thấy khốn khổ lắm, ông ta vẫn ao ước được chiến đấu cho tổ quốc, nếu “bọn họ” để yên cho ông. Patton cũng đã tự xử bằng cách đề nghị cách tự lui về, để cho người bạn mình tránh được nỗi khó xử. Patton gần như rơi nước mắt thốt với bạn .

Nỗi xúc cảm trào lên tâm hồn khiến Eisenhower cảm thấy không đành lòng; Ông không muốn Patton, người bạn thân phải quy gối để xin được ở lại chiến đấu. Eisenhower đã chấm dứt bằng cách để Patton ra về mà không đưa ra một lời quyết định nào.

Eisenhower đã trầm tư, lặng lẽ cân nhắc suốt hai ngày sau đó.

Cuối cùng ông quyết định là Patton quá quý giá và không thể để bị mất được, và Eisenhower đã điện chính thức báo cho Patton biết là ông đã chấp nhận Patton ở lại. Patton ăn mừng bằng cách uống say mềm, và gửi một lá thư đầy tình cảm đến Eisenhower bộc bạch sự trung thành và biết ơn vô hạn. Tuy nhiên, trong nhật ký, Patton lại cho rằng sự giữ ông lại “không phải là kết quả của sự ngẫu nhiên” mà là do “Thượng đế đã nhúng tay vào.”

Sĩ quan tùy viên của Eisenhower, là Harry Butcher, ghi nhận rằng “Patton, ông chúa nịnh khéo đã thành công trong việc thuyết phục Ike, bất cứ điểm bất đồng nào, bàn đi xoay lại giữa hai người thế là thay đổi luôn cả tâm nhìn của viên Tổng Tư lệnh.” Nhưng nếu Butcher đã nhìn ra mà Eisenhower không nhìn thấy vì đó chỉ là mặt trái của đồng bạc. Patton phách lối là ông ta là người xuất chúng không thể mất được, không thể thay thế được, và điều này ông ấy lại nói đúng. Cái khéo léo cao cấp tuyệt vời của người diễn viên đã làm ông ta trở thành cấp chỉ huy giỏi giang, và Eisenhower cũng hiểu điều này. “Ông nợ mọi người những chiến thắng ở chiến trường,” Eisenhower đã nói với Patton khi chuyện rắc rối đã qua. “Hãy trả món nợ và thế giới sẽ thấy và nghĩ lại để thấy tôi là người khôn ngoan vẫn dụng tài của anh.”

Quả nhiên Patton trả hết món nợ nhanh chóng.

Tháng Bảy, 1944. Tám tuần lễ sau khi chiếm đóng Normandy, Đệ Tam Lộ Quân của Patton bắt đầu đánh ngang xẻ dọc quân địch ở nước Pháp với tốc độ kinh hồn. Eisenhower đã dùng tài của Patton với nghệ thuật như thể một nhạc trưởng tài ba, cho Patton chơi hết khả năng, chỉ kềm lại khi thấy cần thiết, để khởi cắt ngang cổ hầu của đạo quân Montgomery (và ngược lại) Ông dùng Tướng Bradley bên cạnh Patton để coi chừng.

Một điều phải nhấn mạnh là Patton chỉ có chịu tuân theo lệnh lạc từ Eisenhower mà thôi. Để giữ gìn tình đồng minh với nhau, Eisenhower phải chiều lòng Tướng Montgomery một vài lần. Khi Patton biết được Eisenhower đã cung cấp

trang bị cho Montgomery nhiều hơn Đệ Tam Lộ Quân, thì Patton đã phải lậm bậm, “Ike là viên tướng, hù mẽ.. ngoan chưa từng thấy của tụi Anh.”

Patton lại còn có lính của một cậu bé. Cậu ta làm cái gì qua mặt được người bậc trên mình thì lấy đó làm khoái chí. Nhiều lần Patton đã nghĩ rằng ông đã bị được cả Bradley và Eisenhower. Chẳng hạn khi nhận được lệnh đánh thăm dò khả năng phòng ngự nơi biên giới Đức, thì thay vào đó ông tung toàn thể lực lượng ra đánh thủng luôn. Ông nghĩ rằng cả Bradley và Eisenhower chẳng ai biết được việc ông làm; nhưng đương nhiên hai người kia đều biết, thế là lại thêm một lần nữa ghi vào quân bạ.

Bỏ qua một bên trận đánh đẹp trời xuyên qua nước Pháp, Patton còn làm hai trận tuyệt vời để đời nữa, trận thứ nhất tại Bulge và trận thứ hai khi đánh vượt qua dòng sông Rhine.

Vào ngày 19 tháng 12, ba ngày sau khi Hitler tung trận đánh phản công chót cùng, Eisenhower và các tướng cộng sự ở SHAEF (Supreme Headquarters, Allied Expeditionary Forces) đã gặp nhau ở Verdun với cả Bradley, Patton, cùng với các tướng tư lệnh chiến trường. Bấy giờ quân đội Đức đã thắng lại vài trận dữ dội làm quân đội Đồng minh phải chùn bước ngạc nhiên.

Ngồi chung quanh cái chum lửa sưởi ấm trong một căn phòng ẩm ướt, lạnh tê cóng người ở một doanh trại cũ của Pháp, Eisenhower bắt đầu buổi nói chuyện bằng cách tuyên bố rõ ràng là ông ta chỉ muốn nhìn những bộ mặt vui vẻ trong bàn . “Tình hình hiện tại được coi như là một thử thách cho chúng ta, đừng để thua keo này,”. Patton cười gằn và tuyên bố, “Hù mẽ, theo tôi cứ nhử tụi cứng cổ, hù mẽ.. trải dài xuống Pháp. Tới đó, mình sẽ hù mẽ.. chặt tụi nó ra từng mảnh, nhai luôn xương.” Eisenhower cười nhạt trở lại, nói rằng tụi Đức Quốc Xã sẽ không bao giờ vượt dòng sông Meuse đâu.

Khi quân đội Đức phản công, Patton đã dàn sẵn quân để quét lại, đang chĩa mũi chính về phía đông. Eisenhower ra

lệnh cho ông ta phải đổi ngay hướng tấn công, quay mũi về hướng bắc, và đánh vào cạnh mạn sườn trái của quân Đức tại Bulge. Patton đã chuyển hướng được tất cả các đạo quân của ông trên trục lộ tấn công chỉ nội trong vòng 3 ngày. Vào ngày 26 tháng 12, ông đã đánh xuyên thủng phòng tuyến Bastogne và, đồng lúc với lực lượng của Montgomery đánh vào mạn sườn phải, thế là đã ngưng được mũi dùi phản công của quân đội Đức Quốc Xã.

Tháng Ba, 1945, Đệ Tam Lộ Quân của Patton đã tiến đến sông Rhine. Một số nhóm quân tiền phương Mỹ đã không ngờ bằng được qua sông Rhine ở Remagen, nơi đó họ đã tìm thấy một cái cầu còn nguyên vẹn, nhưng đạo quân chính vẫn chưa vượt qua được. Trong lúc đó mặt trận phía bắc, quân Anh và Gia nã đại vẫn còn bận rộn thu dọn vì đó là khu vực gần Ruhr tập trung nhiều kỹ nghệ nặng, vẫn còn sôi động.

Kể từ sau mặt trận tại Sicily, Patton chỉ mong muốn đưa tài với Tướng Montgomery, chính vì thế Patton đã quyết định để quân của ông vượt dòng sông lịch sử trước. Phía bên quân đội Anh Quốc, các tướng tư lệnh Anh đã chuẩn bị quá chu đáo, đến mức độ quá cẩn thận.

Ngày 24 tháng Ba, quân đội Anh bắn hăng hà sa số đạn pháo binh qua bờ để dọn đường trước, bấy giờ Tướng Montgomery mới ra lệnh bắt đầu vượt con sông lớn. Khi qua được, ông mới ngạc nhiên khi thấy quân của Patton đã ở phía bên kia bờ.

Kể từ lúc giải toả được thành phố Paris, Tướng Patton đã tiên liệu trước chuyện vượt sông Rhine, bằng cách cho xe kéo theo dụng cụ và trang bị làm cầu nổi bằng sông, theo sát sau lưng lính bộ binh, với chỉ mục đích dùng trong khoảng khắc này. Một lực lượng chưa bằng một nửa của Tướng Montgomery nhưng Patton đã ăn đứt quân Anh để kiểm soát trọn giải bờ biển phía đông.

Cho đến bấy giờ Patton mới thung dung nện gót lên một trong những cầu phao nổi bắc ngang sông của Đệ Tam Lộ Quân. Đứng giữa cầu bộc lộ khoái trá tột cùng, ông cười

nói: “Tao hù mê.. chờ đợi giây phút này tự bao lâu nay,”

Sáu tuần lễ sau khi chiến tranh chấm dứt. Hoà bình đã nổi bật sự tương phản cá tính của Eisenhower và Patton. Eisenhower lên nắm chức vụ mới một cách xuống xê: Tổng Tư Lệnh Toàn Quyền các khu vực chiếm đóng . Ông tuân lệnh và thi hành lệnh từ Washington không đặt một câu hỏi.

Ngược lại, Patton thì chỉ muốn đi ngược lại đường lối. Ông ta nói về việc đẩy Liên Xô trở lại sông Volga. Ông trở nên nói chuyện thân mật với các tướng lãnh Đức thất trận.

Lấy chức vụ Toàn Quyền Quân Sự tại Bavaria, Patton đã giữ lại những viên tướng Đức Quốc Xã và ngay cả sĩ quan trong đội trũng giới đặc biệt SS của quân đội Đức để làm việc ngay trong cơ quan hành chính địa phương, lấy cớ là chẳng có ai khác để làm việc. Thực sự ra, đã có đủ những người Konrad Adenauer địa phương nhưng mục đích của Patton là làm việc với những viên chức cũ để dễ dàng hơn.

Trong nhiều trường hợp chính sách của Patton lại trở nên đi ngược lại chính sách quốc gia, Eisenhower đã ra lệnh cho Patton loại bỏ những người Quốc Xã chung quanh, nhưng Patton đã không làm. Ông chỉ bỏ đi một số những viên chức mà ai cũng biết, nhưng vẫn giữ lại những người khác.

Patton đã đoán chắc rằng, trong một thời gian ngắn nữa, các tướng Đức và Hoa Kỳ sẽ chiến đấu sát cánh bên nhau để chống trả lại Liên Xô.

Quan điểm của Patton đã tạo ra sự nghi ngờ nhiều mặt, đến nỗi các nhà báo đã rình rập cơ hội để bẫy Patton vào con đường chống lại chính sách diệt chế độ Phát Xít của đồng minh.

Thế rồi cũng tới lúc, vào ngày 22 tháng 9, Patton tổ chức cuộc họp báo, trong cuộc họp báo đó ông đã đưa vào nhận định là:

“Giới quân quản chúng ta có thể quản lý hay hơn nếu biết xử dụng những nhân viên Quốc Xã trước kia vào công việc điều hành quản trị.”

Một người phóng viên, giả là một người thường sự, lên tiếng hỏi: “Như thế, thì sau này theo ông, các cựu đảng viên của đảng Quốc Xã cũng có thể trở lại tổ chức của họ để tham chính như cách thức ở Hoa Kỳ là có đảng Cộng Hòa và Dân Chủ, có phải thế không thưa ngài?”

“Đúng thế,” Tướng Patton đã tán đồng. “Đấy, là điều tôi muốn nói.”

Những bản tin chạy tít hàng đầu của tờ báo vào ngày hôm sau, đã rú lên rằng Patton đã nói rằng đảng Quốc Xã giống như đảng Cộng Hoà và Dân Chủ ở bên Hoa Kỳ.

Eisenhower điện thoại cho Patton và đòi ông qua gặp tại bộ chỉ huy ở Frankfurt ngay lập tức. Patton khi đến vẫn còn đang mặc cái áo jacket bình thường với quần dài, thay vì bộ đồ chỉnh tề của một Kỵ binh Thiết giáp, ông quên cả mang theo cái khẩu súng bá nạm ngọc trai mà ông thường đeo trong người. Hai ông tướng gặp nhau trong hai giờ đồng hồ. Khi Patton bước ra khỏi thì mặt ông xanh xám: Ike đã lấy lại chức Tư lệnh Đệ Tam Lộ Quân.

Eisenhower không giao giấy tờ gì quan trọng vào trong tay của Patton nữa. Patton đã ở lại nước Đức, tiêu khiển bằng cách đi săn thú. Vào tháng 12, trên một cuộc đi săn bằng xe hơi, ông bị tai nạn gãy cổ. Eisenhower, lúc bấy giờ đã trở lại Washington để đảm nhiệm chức vụ Tham Mưu Trưởng Liên Quân, ông đã viết cho Patton vào ngày 10, tháng 12 là “Tôi giật mình choáng váng khi nghe anh bị thương nặng trong tai nạn,” lá thư đã bắt đầu bằng câu. “Đầu tiên, tôi nghe tin qua lời đồn và đã không tin được chuyện đã xảy ra cho anh, tôi cho rằng có người dựng chuyện... Ngay lập tức tôi điện đến Frankfurt mới biết được điều đau buồn lớn nhất trong cuộc đời của tôi đã trở thành sự thật.”

Eisenhower nói với Patton là ông đã báo cho bà Patton biết và chỉ thị rằng mọi chuyện làm được gì sẽ phải làm ngay không trì hoãn, bao gồm việc chuyển vận nhanh chóng nhất có thể được để bà Patton đến sớm bên giường bệnh của ông. “Ngẫu nhiên, chỉ mới ngày hôm qua,” Eisenhower đã

viết tiếp, “Tôi đã gửi chỉ thị nói anh trực tiếp liên lạc với tôi để cho anh tự quyết định chọn bất cứ chức vụ nào anh thích ở Hoa Kỳ. Mục đích thực lòng của tôi trong lá thư viết tay này cho anh là tổ quốc vẫn còn trọng dụng anh, và hãy yên tâm, tai nạn này không có trở ngại gì về việc anh trở lại làm việc cả.”

Eisenhower đã tự thú nhận là, “..khi bị rơi vào cảm xúc sâu xa, thật là khó khăn cho tôi để diễn đạt cảm tình thực sự trong tâm hồn tôi đối với anh.”

nhưng ông muốn Patton hiểu là “tôi luôn luôn nghĩ đến anh với những niềm kỳ vọng và lời cầu xin ơn trên trợ giúp cho anh được mau chóng bình phục. Bất cứ điều gì anh cần, hãy cho tôi biết, tôi muốn hết lòng giúp anh ngay, đừng ngần ngại một phút giây nào, anh cứ cho sĩ quan tùy viên chuyển lời đến thẳng cho tôi.”

Bà Patton đã đến bên cạnh chồng trong ngày hôm sau, và đọc lá thư của Eisenhower cho ông nghe. Khi bà đọc đến đoạn chót, ông hỏi bà đọc lại phần liên quan đến công việc cho ông nghe lần nữa.

Chín ngày sau đó, George Patton yên nghỉ ngàn thu.

Chuyển ngữ bởi TrantuannhocK28
Western Australia, Spring 2003.

